

nog korten tijd kunnen. 't Was of ze praatte met Jack. Heb ik haar teveel vrijheid gegeven? maar ze komt natuurlijk thuis, waar zou ze anders heen gaan? Ikzelf ben eens gevlucht, maar niet in den avond, en — ik wist toen niet meer dat ik een huis had. Maar Lilly was veilig, juist hier. Als ik haar een geheim had ontfutseld, dan zou mijn blik haar ondragelijk hebben kunnen worden; om haar bij me te houden, heb ik niets gevraagd.

Ze stond op, trad voor het raam, achter de gesloten gordijnen. De nacht was donker en stil. Hier en daar was nog een verlicht venster, dat een schijnsel wierp in de kleine tuinen. Een spar stond roerloos, aan zijn top even wat kleur toonend door een lichtschamp, vaal groen en bruin.

Toen ze voetstappen hoorde, keerde ze zich haastig om. Lilly kwam binnen met hoed en mantel. Ze zag eruit als een kind, dat iets vreeselijks heeft gehoord of gezien, maar het gelukte haar nog, zich te beheerschen. In dat oogenblik hoopte Ina vurig, dat Lilly schreien zou, — en spreken.

Ze ging haar tegemoet. — Je bent laat, is er iets bijzonders gebeurd? Lilly deed haar mantel uit, gaf dien onwillekeurig aan Ina over.

— Och nee, ik heb nog wat loopen denken; weet u.... Haar stem trilde en brak af.

— Vertel eens! Nu vatte ze het kind bij de schouders. Lilly!

— Ja, ja, ziet u, er is iets, dat ik graag zou willen. Ze boog haar hoofd, en snikte tegen Ina aan.

Die hield haar omvat, sprak niet dadelijk. Maar ze wilde ook woorden, eindelijk, en het snikken mocht niet al te hevig worden.

— Ja, kindje, ja, stil maar, ik geloof dat ik het raden kan. Je wilt weg, maar waarheen? kan je niet het gevoel meer hebben, dat je hier veilig bent? juist hier? Het eigen inzicht ontroerde haar, en tegelijkertijd kwam ze ertegen in opstand. Waarom moest Lilly weg? kon er een reden zijn?

— Ik heb het je toch niet moeilijk gemaakt, wel? ik heb niets gevraagd?

Lilly schudde haar hoofd, bedwong zich heftig, maar tusschen haar gesloten oogen drongen nog de tranen door. Haar gezicht was bleek en vochtig, met enkele fel-roode plekken.

— Laat me, zei ze, ik wil zoo graag weg, naar Amerika — daar woont oom Herbert — en ik kan er verder studeeren zoo goed als hier. Vind het maar niet zoo vreeselijk, ik kan niet anders.

Ina voerde haar mee naar den divan. Ze voelde zich bevrijd, ze begreep het niet — bijna zou ze kunnen glimlachen — de grootste spanning was gebroken.

— Lieve meiske, naar Amerika! zoo ver weg, — maar we zullen erover praten. Nu moet je je best doen, niet te huilen. Naar Amerika, kan het niet anders? is dit de eenige uitkomst?

Lilly knikte, begon plotseling voor zich uit te staren. — Ja, ja, ver weg, en een ander land, hij heeft me bedrogen. Eerst was het aldoor